

ΤΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΑ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΔΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐν τῷ προηγούμενῷ)
ΑΛΛΑ ποῦ ἥζεραν οἱ Ἀλάρχες· πῶς μὲν περινούσσαντα ἀπό τὸ μέρος αὐτὸν μὲν ποιεῦ-

πούντανταν τοὺς συνεργάζοντα μαζὶ τοὺς για-
τί εἶναι καὶ αὐτοὶ ἡμεταὶ καὶ δολοφόνοι.

—Γιὰ ποὺν πειραταῖς μιᾶς;

—Δέν τοὺς ξέφεις; Εἰνε διὸ ἀνθρω-
πόμορφα θήραι, ὅ τοι Εἷς Μεστέος καὶ ὁ
γιάζεις τοῦ.

—Ἐξοι ἀπούστε γιὰ μιλούν γιὰ τοὺς
ἀχριστούς αὐτούς. Καὶ σὸν πᾶς λέγοντα;

—Εἶμαι ἡ Φλογερά Λάτις. Καὶ τώρα χαίρε, λένε καὶ συνηρέ. Πη-
γκαντο νὰ συναντήσω τοὺς πολεμούσας τῆς φύλης μου. Θὰ καταδύ-
σω παντοῦ τὸν "Ἐἷς Μεστέος καὶ τοὺς συμμάχους του". Εἶχο νὰ κα-
νεῖσθαι πάλιον πολεμό λογαριάσω μαζὶ τους.

...Αὐτὰ μοῦ εἴπε ὁ γενναῖος Κορμάγης καὶ ἔφηγε. Δέν τὸν ξανα-
εῖδα ἀτ τὴν ἡμέρα αὐτῇ. Κάτι μοῦ λέει ὑπόστροφό ὅτι μὲν ξανατινα-
τηθοῦμε. Δέν ξέρω γιάτι, ἔχω τὴν ὑπόψια πόλεις πορεύεται νὰ συμβοῦν
τὶς ἡμέρες αὐτές παράξενα γεγονότα. Στὴν ξούργαλα πῆρε τὸ μάτι
μου ἵππατες μορφές καὶ πινήσεις Ἐρυθροδέμαντα.

Ο Ἐγύανας σώπασε γιὰ μερικές στιγμές, τραβήξε τὴν πίτα του
καὶ συνέχεια:

—Ἐτοι ξαναγόρισα ἀπόφαστος στὴν Τεβάνη μὲ τὰ σχολιά μου
καὶ ἀπὸ ἔκει ἤρθαν ἔδω.

Οι ὑπέρτερες τοῦ δὸν Αὐγούστινοι είγαν στήσαι στὸ μεταξὺ στὴ
Λίμνη τῶν Βοϊδάσιν τὶς σκηνές τῶν κυρίων τους.
Ἡ σκηνὴ τῆς ὄρφας Ροζαρίτας ἤταν ἀπό μετάξι.

Μόλις ὁ Ἐγύανας ἀντίκρισε τὴν πανέμορφη κόρη τοῦ δὸν Αὐγού-
στινοῦ, ἔτενες ἀναπομένεις ἀπό τὸ
πάνιο τῆς καὶ ἔσπερε τὸ θυμα-
μαστὸν του στοὺς συντρόφους του:

—Ἡ δόνα Ροζαρίτα, εἰτε, είνε
τὸ δρωτέρο λοιποῦν τῶν λει-
μώνων. Γι' αὐτὸ ἀρχιθύος πρέπει
νὰ τὴν προφυλάξῃ ὁ πατέρας τῆς
καὶ νὰ μή τὴν ἐκθέτῃ σὲ κινδύ-
νους, στὰ ξόμια αὐτὸ μέρη, τὰ
γνωμάτα Ίνδους καὶ ληστάς.

Ἡ γνωμὴ αὐτῆ τοῦ Ἐγύανα δὲν
ἵπταν καθόλου ἀπεβολικὴ καὶ πα-
ραλόγη. Ο γραώδες ξυνηρός ἥζε-
ρε καλά τὶ κινδύνους ἔχοντα τὰ
μέρη αὐτῶν μιὰ μικρὴ κούρη.

Ο δὸν Αὐγούστινος ὠστόσο
δὲν ἀνησυχοῦντε. Ήταν βέβαιος
πότε δὲν μὲν τολμοῦσε κανεὶς νὰ
τοὺς ἐπειθῇ. Μήπως δὲν είχε
μεῖον τοὺς τόδους καὶ τόσους ἀν-
θρώπους του, ὥπλισμένους ὡς τὰ
δόντα;

Τὸ ἀπόγευμα ἐν τούτοις τῆς Ι-
διας αὐτῆς ἡμέρας, ἐνῷ κακόν-
τουσα ὄλοι μπόρις στὶς σκηνές τους καὶ τοῦ εἴτε :

—Πατέρα, φοβούμαι!
Ο δὸν Αὐγούστινος ἀνησύχησε.

—Τὶ φοβάσαι, παδί μου; φάτσης.

—Δέν ξέρω τί μ' ἀνησυχεῖ ἀρχιθύος. Μὰ ξέρω μὰ κακὴ προσ-
οῦμη. Φοβούμαι πώς κάτι πρόσειται νὰ μᾶς στιμῆ.

—Ησύχασε κόρη μου. Ποιοὺς θὰ τολμοῦσαν νὰ μᾶς ἐπειθῇ;

—Ω, πατέρα! Σεχνάς τοὺς Ίνδους; Αὐτὸς εἶνε ίκανοι γιὰ κάθε
πειρατεύμα. Ἐπενοὶ μάλιστα οἱ διὸ Ἐρυθροδέμαντο ποὺ εῖδαν στὸ
δρόμο μας, ἐνώ ἔχομενεις ἔδω, δὲν μον ἀρρεσαν καθόλου. Παντότου-
σαν πολὺ μέτετοι καὶ μᾶς κόπταζεν τὸσο παράξενα μὲν ἀλλόστα!

—Οι φόβοι σου εἶναι ἀδικαιολόγητοι, Ροζαρίτα. Φοιτοριστέας
πολὺ καλά. Ωστόσο θὰ κάμω, παδί μου, δι τοι ἀπὸ μὲν ξητήσεις
γιὰ τὴν ἀσφάλειαν σου καὶ γιὰ νὰ ησυχάστης.

—Εὐχαριστώ, πατέρα.

—Ἄλγε μου λειπτόν, τὰ μέτρα θὲς νὰ λάθουσιε. Μάλιστε μου ἐ-
λευθερεύει καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃς, ἀγαπητόν μου πατέρι.

Ἡ δόνα Ροζαρίτα ἔφοιξε ἔνα βλέψια ποὺς τὸν Ἐγύανα καὶ τοὺς
συντρόφους του ποὺ ήταν ξαπλωμένοι στὴ χλόη καὶ εἶπε στὸν πα-
τέρα της :

—Δέν θὰ ήταν φρόνιμο, πατέρα, νὰ παρακαλέσουμε τοὺς γε-
νναῖους αὐτούς κυνηγοὺς ν' ἀναλάβουν τὴν φρούριον μας. μαζὶ μὲ

τοὺς ἀνθρώπους μας, ὅσο μὰ διαρρέον τὸ κυνήγι μας;

—Λέντο εἶνται ὅσοι φάτσης ὁ δὸν Αὐγούστινος. Καὶ, παδί μου,
ἡ ἐπινέμια σου θὰ παραμεταποιηθῇ ἀμέσως.

Καὶ περάγματι, ὁ πλούσιος γαπούριμον ἐξῆλθε τὸν Ἐγύανα καὶ
τὸν ἐρότεταινε νὰ μείνη μαζῷ τους, μήχις ὅτου τελειώσει τὸ κυ-
νήγι.

—Θὺ σᾶς πλευρόσι καὶ σένα πει τὸν συντρόφους σου, τοῦ εἶτε
ὁ δὸν Αὐγούστινος, τὰ διτύλωμα ἀτ' ὅσα περδίζεται ἡμεριάς ἀτ'
τὸ κυνήγι σας. Διχοτείται τοὺς νὰ ἀποτελέσετε μέρος τῆς ἀρχαίον-
θίας μου;

Ο Ἐγύανας στρενεύθησε μὲ τὸν συντρόφους του καὶ σὲ λόγο
Ξαναγέρισε στὸν δὸν Αὐγούστινο καὶ τοῦ εἶτε :

—Δεξόμαστε νὰ μείνουμε μαζὶ σας καὶ νὰ σᾶς ἀπεισποιήσουμε
ἀπὸ τὴν κύρινη πόλην, πιστό καὶ τιμόνι.

Ο μέλις τὴν πήγανε πάνα νὰ δημιουργήσῃ.

—Ἀπόλυτη ἡρεμία ἐπιφράστησε γύρω.

Τὰ νερά τῆς λίμνης είχαν δεσμεῖ τὸν κύρινο.

Μάκρη τὰ ποινά τερρίζουν πάνοι στὰ δέντρα τῆς ξούργαλας, ποι-
νά γιώνιαν εἰδῶν, μὲ πολύτροφο πιέζομενα, πονητά σὲν ζορτανά
κινύρων, γίγαντες μάδα ποτόπεργα.

—Πι νερά απόφθησε μάνια ποτὸν θερινής τοῦ Εγύανα.

—Αὐτὸ εἶνε μικρὸν πασό, άπινη ποτό της Εγύανας, ματί μόνον μὲ
τὰ κονύματα πάνοιςε νὰ πάνωμε.

—Λέξ να τολμήσουμε, σύντροφε;

—Καὶ φατὶ δῆ; Αὐτὸς οἱ σατανίδες ξεφυτεύονται πάντα ἐξεῖ
ποὺ δὲν τοὺς περιμένεται. Μήν ξεγιάτε ὅτι βοστέωμεται διὸν μα-
κρού ἀτ τὴν ξενάνι τοῦ δὸν Αὐ-
γούστινον, σὲ μέρος ἐστιο, καὶ ἐπὶ
τούς έχομε μαζὶ μᾶς μὲν γένη
μενούς ονειρόδοντος ὥντωντάς. Αὐτοὶ
οἱ διαβολογόδιοι νοστιμεύνται τοῦ
τῆς λειτές παρθένους. Ἄξε-
γειας λοιπόν τὰ μάτια μας τέσ-
σερα.

Καθόντουσαν γύρω από μιὰ μεγάλη φωτιά καὶ συζητοῦσαν καπνί-
ζοντας τὶς πίπες τους...

τους. Κι' δέως ξέρετε δῆ; οι σας, τὰ σημειώματα αὐτὰ τὸ πάτερα τοῦ
κυνήγου στα την πόλη την γιὰ τέλφεις, ποταμούριθερανούς δέν τοὺς μέρος πο-
τέντας παταρηρόδοτοι ἀπό τοὺς σετανίδες αὐτούς.

—Ναι, ἀλλὰ αὐτὸ δέν θὰ πῆται. Οι Ἰνδοὶ δὲν στέλνουν
τὸ ἐπιστρεπτήριο τοὺς ὅταν πρόσειται
τὰ κάψιμαν παντανά καὶ τεταμένοτα. Μήν
ξεγιάτε ἐξ ἄλλον, ὅτι τὶς τελευ-
ταῖς ὀπέτες θέμεται παρετηρήσῃ
τὴν ξούργαλα εἴσαιστηκή στὸν
τόπο μεταξύ των ποτάμων τοῦ πάτερα
τοῦ δόνα.

—Ως τὴ στιγμὴ δέν ἀντιλη-
φίστησε καὶ πίποτε τὸ πότο.

—Ναι, ἀλλὰ αὐτὸ δέν θὰ πῆται. Οι Ἰνδοὶ δὲν στέλνουν
τὸ κύριον πρόσειται τὰ κάψιμαν παντανά καὶ τεταμένοτα. Εἶναι
τεταμένα ἀφετοί, μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ δὸν Αὐγούστινον
καὶ καλά δηλώμενον. Μόνοι οἱ Ἰνδοὶ πειρούντων τὸν κινύρων καὶ τὸ
θάνατον, δέντα παταρηρόδοτοι τοὺς σαραπόντων καρπιά δημοδούντων.

—Τὴ στιγμὴ αὐτῇ πληστάσε τὸν Ἐγύανα ὁ δὸν Αὐγούστινος.

—Φίλε μου, τοῦ εἴτε, σὲ λόγο θὰ δοῦν στὴ λίμνη νὰ οθέσουν
τὴ δίφα τοὺς τὴν αὔρα ἀλογα. Αὐτὸς θέμαστε λοιπὸν τὸν εύ-
ποτοντας. Εἶται δὲ ξεποινάστηκε τὸν κινύρων γένη.

—Θ' ἀρχίσῃ τὸ κυνήγι μέντοντος; φάτσης ὁ Ἐγύανας.

—Γιατὶ ὅχι; Εἶναι καλὸς Μεζαναός δέν ἀφίνει καρπιά εὐκα-
ρίας την πάνω τοῦ διαφύλακα, δέντας τοὺς πάνωμενοι καλὸς κυνήγι.

—Μησὶ ὥρα πέρασε αὐτόματα.

—Ο ήλιος είχε κρυψτεί πάσιο μὲ τὰ πανηγύρια δέντρα τοῦ δά-
σους, τὰ δέντρα ξερίζουν τῷ λίμνη τὸν κυνήγι την πάνηγι τοῦ βαθιτρόπουν θεοί.

—Αξαντανά ένας δεινομιώδης καταπλακός μέροντηρης στὸν
δάσοντας. Η γῆ τραντακόταν, ξερίζουν τὸν κυνήγι την πάνηγι τοῦ βαθιτρόπουν
τοῦ δάσους. Η γῆ τραντακόταν, ξερίζουν τὸν κυνήγι την πάνηγι τοῦ βαθιτρόπουν
τοῦ δάσους.

—Τ' ἄγρα ἀλογα ἔχοντας! φινίρισε δέν Αὐγούστινος στὴν
κύριη του καὶ στὸν δὸν Τραγαθόδοντο, ποὺ καθόντοικαν πιρός στὶς
σκηνές του, ξεπλωμένοι σὲ καπητές πολυθρόνες, γιὰ νὰ παρακολου-

θήσουν ἀνέτως τὸ ὑπέροχο θέαμα τοῦ κυνηγιοῦ.

Οὐ παλαιώνες ἀποιστήρεις σὲ λίγο πù ποντιά καὶ τέλος, ἀνάμεσα ἀτ' τοὺς φύροντες θάμνους τοῦ δάσους ἐπόβατε μιὰ ὥλοντη ἀγέλη ἄγριων ὄλόγων.

Θὰ ἤσαν διασόσια ὡς πρασάσια ἄλογα.

Σπάθιτρον ὅμοιος σ' ἀρχετή ἀπόστασι τὸτε τῇ λίμνῃ καὶ ἀρχισαν νῦ πολιζώνται τὸν ἄδεια.

"Ἄξεινα ἔνα διαδικτό χλωνίτοισα ἀποιστήρεις καὶ ὄλόληρος ἡ ἀγέλη ἐπάρτη σὲ φρήνη καὶ ἐχάθιψε πάλι μέσα στὸ δάσος.

Ἡ δόνη Ροζαρίτα παραεντύπωτε.

— Γιατὶ ἔφεγαν καὶ δὲν πληρώσαν στὴ λίμνη, νὰ σθύσουν τὴ διψα τους; φρίτης τὸν πάτερα της;

— Φοβήθητραν, κάρη τους, ἀπάντησε ὁ δὸν Αὐγουστῖνος. Μορίσκων ἀνθρώπων καὶ πρόσωπων.

Πέρασαν μερικά λεπτά ἀπόστητης ἡσιγίας καὶ ἀξινήτηρε νέο ποδοβολητό.

Μιὰ νέα ἀγέλη ἀγρίων ὄλόγων ἔφεγε καὶ πλάζοντας ὡς τὴν ἄ-
ζην τοῦ δάσους καὶ στάθησε. Μὰ καὶ τὸ ἄλογα αὐτὰ διόπταζε νὰ πλαγάσσουν στὴ λίμνη. Ἡ παροντιά τῶν ἀνθρώπων τὰ τρόμαζε.

Δὲν διέφευναν βέβαια κανένα, ἀλλὰ μικρόντονταν τὸν πίνακαν στὸν ἄπειρο.

"Ἔτοι σινέβη καὶ μὲ τὴ διάτερη αὐτὴ ἀγέλη δὲτι καὶ μὲ τὴν πρότη; Ἀφοῦ ἐδίστασε γὰρ μερικά διντερόλεπτα, ἐχάθιψε καὶ πλά-
ζοντας, μέσα στὴ ζύγραλα.

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΛΑΟΓΟ ΤΩΝ ΛΕΙΜΩΝΩΝ

"Ἐνα μόνον ἄλογο ἔμεινε στὴ θέση του, ἄκριθο, περήφανο, μὲ τὸν τραχύλιο τεντωμένο, τὸ κεφάλι ψηλά, ὄφιστητο τὸ αιτία του, δο-
θύοντα τὰ ρουθόνια του. Ὁμι-
ζούταν τὸν ἄρεα καὶ ἐφριστε οἶλό-
ληρος. Ἡταν λευκό, κατάλευκο σὸν
τὸ κιόνι, λειπόστη σὰν θερινό σύννε-
φο, ἀνάψεσα στὸ βαθιτράσινο φύν-
το του δάσους, 'Ο τραχύλος του
ἡταν εὐγραμμωτὸς καὶ καπανθωτὸς σὸν
τὸν κίονιον. Ἡ κατίτη του μαρούν
καὶ χιονόδης σὸν τὸ μεταξί. Ἐνα
λευκό λορίο ἀνέμειξε πάνω ἀτ' τὸ
μέντωτο του. Τὰ μάτια του στιγμή-
ροβολεῖσαν. Ἡ σύγιά του, δὲτι
χρονιάς λεισαργίων τριχῶν —
ιποσηρεὶ νὰ τὴ κανεῖς — μικραστήριο
νὲ δργή καὶ πετεμα τὰ το-
νετά του καπούλια.

Ποτὲ μάτι ἀνθρώπου δὲν εἶχεν
ἀντιρρίσει ποτὲ ὑπέροχο, ποτὲ ὑπε-
ριώναν ξῶδο.

Ἡ λειστής του ἦταν ἀχρωτή,
ἀμύλητη, ἔθεμασθετή, ἐπικριτική. Καταλαβανόντας δὲτι καντά
στὴ λίμνη ἵπηραν ἀνθρώπου, τὸ
περίφανο ξῶδο εἶχε σκαθεῖ διατα-
κτικό καὶ γεμάτο δργή. Μόριζε
τὸν ἄσφια, καὶ πεδοχιτωνές τη γῆ,
μὲ πετώνια.

Οὐ δὸν Αὐγουστῖνος, ἡ δόνη
Ροζαρίτα, δὲ δὸν Τραγαδοδόρος, οἱ
ἰταριέτες των καὶ οἱ κυνηγοὶ κό-
νταζαν τὸ ἄλογο αὐτὸ μὲ θαυμα-
σμό, κορεῖς νὰ μιλοῦν, κωρεῖς ν
ὑνταζέντων σχεδόν.

Εἴχαν μιτροσκά τους τὸ περίγη-
μο, τὸ ξακουστικό σ' ὄλο τὸ Μεζικό Λειπό "Ἄλογο τῶν Λειμώνων,
τὸ ἄλογο γὰρ τὸ δοτο μιλούσαν μὲ ἐνθουσιασμὸ οἵσοι δὲν εἶχαν
ἀντιρρίσει στὶς μαριχνές ἐκπατείες τους ἀνάψεσα στὴ ζούγκλα

λευκό τοῦ καὶ ἐσθίαντο.

Τὸ λευκό τὸ ἄλογο τὸ ἀπόλλητο, γιὰ τὸ δοτο τόσα καὶ τόσα
ἰταριέτουσαν στὰ μέρη αὐτά.

Τὸ ἄλογο — διπτασία, τὸ ἄλογο — φάντασμα, δπως τὸ θεωρούσαν
πολοί.

Τὸ λευκό ἄλογο στάθησε γιὰ μερικές στιγμές διστακτιὸ καὶ ἔ-
χαντα ἔχασε μερικά πτηδήματα πρὸς τὴν ὅχθη τῆς λίμνης. Πηρδω-
ντας ἔστι φαινόταν σὸν νὰ εἶχε φτερά καὶ νὰ πετοῦσε. Τόσο ἡταν
γοργοράντητο καὶ τόσο ζέρνο...

Μόλις ἔφεγε στὴν ὅχθη τὸ περίφανο ξῶδο, στάθησε καὶ τέν-
τωσε πάλι τὸ λαυρὸ του ἀντίστοχο. Μὰ δερφοῦσε φρένεται ποιόν. Κι'
ἀδιαφρόδωνται πειώ γιὰ τὸν κινόνιο, περιφρονῶντας τὸν ἔχθρούς
του, πήδησε στὸ νερό, γονάτισε μέσα σ' αὐτὸ καὶ ἀρχισε νὰ πάνη,
νὰ πίνη, σινηνόταν τὶ δίγνα του καὶ ρωθυσιτούσαντας εὐναρκοτημένα.

Ἡ στιγμή ἤκανε κατάλληλη.

Κι' ἔνας ἀτ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ δόνη Αὐγουστίνου πήρησε στ'
ἄλογό του καὶ ὥριψε πρὸς τὸ λευκό ἄλογο ἀνεμίζοντας ψηλά τὸ

βρόγχο του. Μόλις ἔφεγε ἀντίκρου στὸ ὑπερήφανο ξῶδο, δ κυνη-
γὸς τῶν ἀγρίων ἀλόγων πέπαξε ἐναντίον του τὸ βρόγχο του.

Ο βρόγχος οφέγγικε στὸν ἀέρα, ἔφεγε πάνω ἀτ' τὸ λευκὸ ἄ-
λογο, τὴ στιγμὴ καὶ τέντωσε γρήλα τὸ λαυρὸ του ἐρεθισμένο καὶ ἀ-
νήσικο καὶ δέθηρε γίνεσται στὸν τοάχηλό του.

Ἡ ἐπαρή τοῦ βρόγχου ἀρ' ἔνας καὶ ἡ παρουσία τοῦ κυνηγοῦ
ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐκμαν τὸ ὑπερήφανο ξῶδο ν' ἀγρέψη. Χλι-
μάτωσε ἄγονα καὶ πιάζεται ἐπάνω μὲ τόπη σθελτάδα, ὃποτε τὸ
σχονί τοῦ βρόγχου τέντωσε ἀπότομα.

Ο κυνηγὸς ποὺ τὸ κοπιδόσε πικτὰ καπαράλησε τότε στὴ γῆ, μαζὶ μὲ τὸ ἄλογο του. Συγχρόνως τὸ λευκὸ ἄλογο ἔκαψε ἔνα
δενίερο περάστιο πίδιμα. Τίνεσε τὸ βρόγχο ἀτ' τὸ λαυρὸ του καὶ
δργίσε νὰ κολυμπήσε στην νερά πετερίνη, ποὶς τὴν ἀντίθετη δύνη τῆς
λιμνῆς, διαπλαζοντας τὰ νερά γοργά, ἀφρισμένο καὶ ἄγριο.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔνας δενίερος κυνηγὸς πρόβαλε στὴν ὅχθη
πρὸς τὴν ὄποια κούλημαστο τὸ λαυρό του.

Ἡ πάλη ἐποιητέεται ἐπάκτωτος ἐνδιαφέροντα.

Κι' δενίερος ὅμως κυνηγὸς εἶχε τὴν τύχη τοῦ πρώτου. Τὸ
λευκὸ ἄλογο πιάζεται τὸν βρόγχο ἀτ' τὸν λαυρὸ του, τὸν κύλησε μὲ
αὐτὸν μέσα στὰ νερά τῆς λιμνῆς καὶ κάθισε στὸ δάσος, πήδωντας
ἀνάργα, σὰν νὰ μήντης ἄγγιξε τὴ γῆ.

—"Ἄξεινα σταματήσῃ τὸ κυνηγό, εἶτα τότε ὁ δὸν Αὐγουστῖνος, καὶ
ἄπειναστοντας γιὰ τὸ δεῖνον,

Οἱ ὑπηρέτες ἀρχισαν ν' ἀνέβουν τὶς μεγάλες φωτείες καὶ νὰ
τοπιάσσουν τὸ φαγητό.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ἡ Ροζαρίτα, ἡ δότια ἀντιπομονῶντας νὰ μάθη
ντα γιὰ τὸν Τίβονόριο, πληρώσα
τὴν Ἐγκίνα καὶ ἀρχισε νὰ συ-
νομιλή μαζὸ του.

Στηνάσηγά, ἔφεγε καὶ στὸ θέμα, ποὺ τόση τὴν ἐνδιέφερος.
Ζήτησε ἀπὸ τὸν κυνηγὸ πληρο-
φορεῖς γιὰ τὸν ἀγαπητόν της,
ἄλλα δὲ Εγκίνας δὲν ἔχεις ἀπο-
λύτως τίποτε γιὰ τὸν Τίβονόριο.

— Νομίζετε, δητὸ τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε ἀπανδένον; ή φωτιστε
κατόπιν, ἀπορούμενος δὲ τὸν Εγκίναν;

— Δὲν πιστεύω νὰ τολμήσουν,
δεσποτικά, ἀπορούμενος δὲ τὸν Εγκί-
ναν.

— Κι' δικος εἶδαν ἐδῶ, διὸ πολὺ ὑπόπτους
ἐστατέλλονται.

— Εἰναί ἀλήθεια, κύριε Εγκί-
να, δητὸ στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ δά-
σους τελεγραφεῖς εἶνας Ίνδος ἡγ-
οστής, δ ὅποιος δὲν διστάσει νὰ
τὰ βίζη ἀσύνια καὶ τὰ θρόνα;

— Ναι, δεσποταί. Τὸν εἶδα
μάλιστα μιὰ μέρα νὰ παλεύῃ μὲ
μιὰ περαστία ἀφρούδια, ἄλλα δὲ
Ίνδος αὐτὸς εἶνε μαλλήρος τοελ-
λός. Δὲν πρέπει συνεπῶς νὰ φο-
βάστε.

— Καὶ οἱ πειραταὶ τῆς ἐρήμου,
κύριε Εγκίνα; "Εχετε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτούς;

— Ναι. Είνε οἱ καταραμένοι μιγάδες, ίσανοι γιὰ κάποια στιγμή
γιατροί της ζηγάλημα, δόνα Ροζαρίτα. Είμαστε κα-
τάλλαγμενοι καὶ θὰ τὸ θύρως νὰ μᾶς ἐ-
ντυγάσουν.

— Εἰναί ἀλήθεια, κύριε Εγκί-
να, δητὸ στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ δά-
σους τελεγραφεῖς εἶνας Ίνδος ἡγ-
οστής, δ ὅποιος δὲν διστάσει νὰ
τὰ βίζη ἀσύνια καὶ τὰ θρόνα;

— Ναι, δεσποταί. Τὸν εἶδα
μάλιστα μιὰ μέρα νὰ παλεύῃ μὲ
μιὰ περαστία τοελλός. Δὲν πρέπει
συνεπῶς τοελλός.

— Είνε δινατόν νὰ δεσποτούσιαν τὸν νέο αὐτὸν Ίνδον ή ληφταί;

— Δὲν είται αὐτό, δεσποταί. Πάντως...

— Τι' θέλετε νὰ πήτε; Μάλιστε ἐλεύθερα.

— Θέλω νὰ πάω, πάω εὐχαριστώτως θὰ ἐρευνηθῶ νὰ γίνεται μέσα
τοῦ Αφελλάνου, δὲν θέλατε.

(Ακολουθεῖ)

Τὸν εἶδα νὰ παλεύῃ μὲ μά ἀρκούδα!...